

mona kasten

dúfať znova

*Nechcela sa zamilovať.
Nie do svojho učiteľa.*

17+

YOLIN

mona kasten dúfat' znova

Preložila Martina Šturcelová

Mona Kasten

DÚFAŤ ZNOVA

Mona Kasten
HOPE AGAIN

Copyright © 2019 by Bastei Lübbe AG, Köln
Translation © 2022 by Martina Šturcelová
Jacket design © 2022 by Kateřina Stárková
Slovak edition © 2022 by IKAR, a.s.

ISBN 978-80-551-8455-5

Dúfať znova
Pre D.

piesne ku knihe

There's No Way – Lauv feat. Julia Michaels

Deep Burn Blue – The Paper Kites

When It Hurts You – The Paper Kites

Slow Dancing In A Burning Room – John Mayer

I Don't Trust Myself (With Loving You) – John Mayer

Gravity – John Mayer

It's Not Living (If It's Not With You) – The 1975

Feeling You – Harrison Storm

Natural – ZAYN

Tonight – ZAYN

Dance To This – Troye Sivan feat. Ariana Grande

Youngblood – 5 Seconds of Summer

Waste It On Me – Steve Aoki feat. BTS

Starry Night – Mamamoo

Miracles – Stalking Gia feat. blackbear

Run – Matt Nathanson

In My Head – Peter Manos

Without Me – Halsey

Love Somebody Like You – Joan

Hands – Brandt Orange

1. kapitola

„Som zvedavá, kedy sa tvoj otec a moja mama odvážia na ďalší krok.“

Takmer mi zabehlo matcha latte a dráždivý kašeľ bol silnejší ako ja. Keď to Dawn zbadala, začala ma udierať po chrbte, čím mi vôbec nepomohla. Práve naopak. Ešte viac som sa rozkašľala. Chalan pred nami sa otočil. Keď videl, že sa dusím, zamračil sa a zrýchlil.

„Čože?“ zachripela som, keď sa mi konečne uvoľnila priedušnica.

„Naši rodičia,“ zopakovala Dawn pomaly a spýtavo na mňa zaškúlila, akoby si nebola istá, či moja otázka bola rečnícka, alebo skutočná. „Nemáš pocit, že to medzi nimi prebicha skvele?“

Stále sa mi chcelo kašľať, no zatála som zuby a napravila si tašku na pleci.

Moja mama a Dawnin otec chodili spolu už deväť mesiacov. Fungovalo to medzi nimi, a hoci stále vyzerali šťastní, ani tak som nepocitovala rovnaký optimizmus ako Dawn. Neverila som, že ich vzťah vydrží, hoci by ma to mrzelo. Stanley možno nebol taký hajzel ako ostatní chlapi, s ktorými mama randila, ale každá jej lúboštná historka sa skôr či neskôr skončila katastrofou. Bolo to iba otázkou času.

„Netváriš sa bohvieako nadšene,“ zhodnotila Dawn skormútene.

Kútikom oka som sa na ňu pozrela. Nechápala som, ako je možné, že sa po trištvrte roku tak dobre poznáme. Keď niekto z nás niečo ležalo na srdci alebo jej nebolo dobre, zvyčajne sme to hneď vycítili. Takmer ako sestry, ktoré spolu vyrástli. Pritom väčšie rozdiely medzi nami ani nemohli byť. Dawn mala gaštanovočervené vlasy a tmavohnedé oči ako srnka, moje vlasy boli čierne ako uhoľ a oči svetlomodré. Zdedila som ich po svojom sploditeľovi.

„Super, že sú obaja šťastní,“ odvetila som po krátkom váhaní.

A zase som uvažovala, kedy bude po tom. S mamou sme mali tajomstvá, s ktorými sme sa nikomu nemohli zveriť. Dokonca ani Edwardsovcem. Bez ohľadu na to, ako mama Stanleyho milovala alebo ako mi Dawn prirástla k srdcu.

„Takže dostane otec tvoje požehnanie?“ nevzdávala sa.

Uprostred chodníka k hlavnej budove univerzity som zastala. „Požehnanie na čo?“

Dawn sa ku mne otočila, no kráčala ďalej. Pospiatky. Oba palce mala zastrčené pod ramienka ruksaka. „Aby pokračovali tak ako doteraz. Tuším si robí starosti, že ma zanedbáva. Chcem ho uistiť, že z nich máme obe radosť.“

Precitla som z myšlienok a pobehla k Dawn. Tesne pri nej som sa potkla a musela sa jej zachytiť, aby som nespadla.

„Nebuď taká antiamorová,“ podpichla ma, len čo znovu nadobudla rovnováhu, a drgla ma do pleca.

„Nie som antiamorová,“ odsekla som.

Nebola som láske naklonená a nemienila som na tom nič meniť. Hlavne keď som celý život sledovala, čo všetko láska navyvádzala mame. Tešila som sa, že je so Stanleyom šťastná. Samozrejme. Ibaže Dawn o mne veľa nevedela

a to isté platilo aj o jej otcovi a mojej mame. Preto som si nedokázala predstaviť, že by ich vzťah mohol dlhodobo pretrvať.

„Poviem to teda trochu inak,“ dodala Dawn po chvíli. „Nie si práve najväčšia romantička na svete.“

„Nie?“ nadhodila som ironicky a opatrne si potiahla cez slamku zo svojho matcha latte.

„Rada ti pripomeniem, ako si okomentovala moju knihu *O nás*.“

Musela som sa veľmi premáhať, aby som sa nezaškerila. Dawn písala ľubostné romány. Keďže som študovala literatúru a čo-to o textoch sa naučila vďaka maminej práci, navrhla som Dawn, že môžem byť jej prvou čitateľkou. Na jej veľké sklamanie som sa však zameriavala skôr na obsahové chyby než na romantiku.

Zbadala som, ako zosmutnela. Mrzelo ma to. Mamin ľubostný život ma vždy trápil, no Dawn si nezaslúžila, aby som si na nej vybíjala mrzutosť. Usmiala som sa na ňu.

„Máš pravdu.“

Dawn mi úsmev opätovala. „Vždy mám pravdu.“ Od-pila si kávy. „S otcom ideme zajtra do Steakhousu. Poviem mu, že sa obe tešíme z ich vzťahu. Nech si toľko neláme hlavu.“

„Skvelý plán.“ Zaklonila som hlavu a dopila svoj nápoj. Termohrnček som si následne strčila do bočného vrečka tašky.

„Asi si tiež taký kúpim,“ uvažovala Dawn nahlas. Zahľadela sa na hrnček v mojej taške, potom na papierový vo svojej ruke.

„Objednala som si ho na stránke, kde sa dá navrhnuť vzhľad. Mohli by sme napríklad dať vytlačiť obal tvojej knihy,“ navrhla som.

Dawn pokrčila nosom. „Neviem, či chcem pobehovať po škole s hrnčekom s nahým trupom.“

„V kampuse som videla aj škandalóznejšie veci,“ odvetila som a nenápadne sa pozrela na hodinky.

Dočerta.

Tak veľmi som na autorské dielne ešte nikdy nemeškala. Pichlo ma pri srdci. Tento týždeň som na priaznivé okolnosti mohla zabudnúť. Vlastne som o ne prišla už vo chvíli, keď som pred hodinou Dawn sľúbila, že zjídeme na kávu. Zvyčajne som prišla aspoň o štvrt hodiny skôr, ak nie o viac.

„Neupaľuj tak. Mám kratšie nohy ako ty,“ vyhabkala zadychčane cestou po schodoch.

„To vôbec nie je pravda. Som vyššia iba o pár centimetrov. Navyše nechcem meškať.“

Dawn skontrolovala čas na mobile. „Ešte nie je ani dvanásť. Podľa mňa by Nolanovi neprekážalo, keby sme prišli o chvíľku neskôr.“

„Vychádzame s ním síce dobre, no to ešte neznamená, že by sme to mali zneužívať,“ nadhodila som a podržala Dawn vchodové dvere do hlavnej budovy.

„Máš pravdu. To ja len tak zo samopaše.“

Cestou po chodbách mi Dawn rozprávala o Spencerovej oslave a ja som sa zatiaľ snažila ignorovať šteklenie v bruchu. Čím bližšie sme boli k učebni, tým to bolo silnejšie. Nenápadne som si uhladila vlasy, aby som mala kučery na správnom mieste. Za normálnych okolností by som sa pozrela do zrkadla. Keď som chodievala na hodinu skôr, zvyčajne som nemala po svojom boku Dawn.

Bez váhania stisla kľučku a vošla do miestnosti. Ostatní traja spolužiaci už sedeli v tureckom sede na zemi s poznámkovými blokmi v lone. Letmo som sa na nich pozrela a otočila hlavu dopredu. Katedra bola stelesneným chaosom plným farebných papierikov, fixiek a kníh. Celá scéna sa dokonale hodila k človeku uprostred.

„Zdravím, Nolan,“ ozvala sa Dawn.

Nolan zdvihol hlavu od knihy, do ktorej bol zahĺbený. Medzi zubami mal otvorenú červenú fixku. Chvíľku pôsobil zmätene, akoby ho ktosi vytrhol z iného sveta a vymrštil do nášho. Pozrel sa najprv na Dawn, potom na mňa. Usmial sa. Potom letmo skontroloval hodinky nad našimi hlavami a oprel sa o operadlo.

„Práve včas.“ Úsmev mu nezmizol z tváre.

„Sme viac ako presné,“ opravila ho Dawn.

Nolan zdvihol obočie. „Keby ste prišli o minútu neskôr, poslal by som ťa po žemľu.“

Jeho poznámka vyvolala vlnu potláčaného chichotu po celej triede. Ani my s Dawn sme sa nezdržali, hoci sme vedeli, že Nolan myslí vždy všetko vážne.

Jeho spôsob vyučovania bol... nazvime to nekonvenčným. Na študentov sa neďíval zhora, ale správal sa k nim ako ku kamarátom, s ktorými sa chce podeliť o svoju najväčšiu vášň. Vždy mal dobrú náladu, bol plný energie a jeho hodiny sa nedali porovnať s nijakým iným predmetom, ktorý som doteraz na univerzite zažila.

Nič pri ňom nebolo obyčajné. Oslovovali sme ho krstným menom, keď sme si zabudli domáce úlohy alebo meškali na hodinu, dával nám kreatívne tresty, sedeli sme na podlahe, na stoloch alebo vonku na tráve. To isté platilo aj o témach, ktoré sme rozoberali. Nolan na prvý pohľad pôsobil uvoľnene, ale jeho domáce úlohy boli náročné a často aj bolestivé. Viackrát som uvažovala, podľa čoho tie témy vyberá.

Fascinoval ma. Bol pre mňa ako hádanka, ktorú som túžila vyriešiť. Aj preto som sa každú stredu nevedela dočkať hodiny s ním.

Sadla som si na zem k Dawn a pohľad mi znovu zablúdil dopredu. Nolan práve zatvoril fixku a položil ju na stôl.

Tvár mal rovnako nezvyčajnú ako všetko ostatné, čo s ním súviselo. Jemnú a zároveň výraznú, so sivými očami

a s tenkou vráskou okolo úst od premýšľania. Polodlhé tmavé blond vlasy mal väčšinou zopnuté. Na nijakom mužovi mi to predtým nepripadalo také príťažlivé. Spolu s náznakom brady mu to dodávalo živelnosť, čo fascinujúco kontrastovala s jeho vlúdnyim prístupom a so srdečným úsmevom.

Musela som sa trochu narovnať, aby som rozoznala nápis na tričku. To som si spravidla po príchode všimla ako prvé. Mal totiž záľubu vo fanúšikovských tričkách každého druhu. Teraz sa práve mierne zaklonil a založil si ruky za hlavou. Bolo čierne a na hrudi sa mu trochu napínalo. Na potlačí vpredu bola svetelná reťaz, pod ňou abeceda. Pobavilo ma to. Doma som mala podobné tričko, lebo som zbožňovala seriál *Stranger Things*. Prechádzala som pohľadom po abecede až dolu.

Keby mi nestála v ceste katedra, možno by som zahliadla kúsok jeho pokožky na bruchu. Len čo mi to napadlo, zapýrila som sa.

Zdvihla som zrak a stuhla. Nolan spýtavo hľadel priamo na mňa. Líca mi obľiala horúčava a tak rýchlo som otočila hlavu, že ma takmer seklo v krku.

Na tento seminár som sa vždy tešila, ale moje tajomstvo sa Dawn ani nikto iný na tejto planéte nesmel nikdy dozvedieť.

2. kapitola

Podišla som k sendvičovaču, keď mi zazvonil mobil. Na displeji svietilo mamino meno. Čudné. V stredu mi nevoľávala, lebo chodievala na jogu a ja som bola zavalená domácimi úlohami. Zdvihla som.

„Ahoj, mami,“ pozdravila som a voľnou rukou otvorila sendvičovač. Pripravovala som si jediné jedlo, ktoré som bez problémov zvládla – sendvič so syrom. Na všetko ostatné mi chýbala zručnosť aj motivácia. Niektorí ľudia mali na varenie mimoriadne nadanie, napríklad moja takmer nevlastná sestra Dawn. Iní sa museli uspokojiť s jedálňami, hotovými jedlami a so sendvičmi. K tým som patrila aj ja.

„Ahoj, moja,“ odzdravila mama. „Ako sa máš? Ako si sa dnes mala?“

Zamračila som sa a zavrela sendvičovač. „Mám sa dobre. Streda je môj obľúbený deň. A čo ty?“

„Ja...“ odkašľala si. „Vo vydavateľstve som dnes dostala zlé správy.“

Pulz mi vystrelil do výšin. „Vyhodili ťa?“

„Vďaka bohu, nie. Robili však škrtky a odteraz budem pracovať týždenne menej hodín.“

V duchu som zahrešila. Mama mala dobré miesto vo vydavateľstve, no v niektorých mesiacoch sme to mali

s peniazmi aj tak na hrane. Na moje štúdium vo Woodshille sme si vzali pôžičku, dom po babke mal už päťdesiat rokov a stále na ňom bolo treba niečo opravovať.

„Koľko hodín ti vezmú?“ spýtala som sa s nechtami zaborenými do linky.

„Tým sa netráp, nejako to zvládneme. Iba som ti to chcela povedať. Mohla by si...“ Cítila som, že sa jej to ťažko vyslovuje. „... mohla by si sa vo Woodshille poobzerať po nejakej brigáde. Len pre istotu.“

„Samozrejme, mami,“ odvetila som okamžite.

Zavládlo medzi nami ticho. Po chvíli si mama znovu odkašľala.

„Takto to nemalo byť,“ zamrmlala. „Mala by si sa sústrediť iba na štúdium a nie pracovať, lebo sa o teba neviem postarať.“

„Už dávno som ti predsa hovorila, že brigáda nie je pre mňa nijaký problém.“ Snažila som sa hovoriť čo najuvolnenejšie, keďže ju to očividne trápilo. Ktovie, či mi netajila niečo viac a či naozaj nebolo jej miesto ohrozené.

„Neviem sa dočkať, kedy to budeme mať konečne za sebou a začneme sa venovať nášmu veľkému projektu,“ vzdychla mama.

Iba s veľkou námahou som súhlasne zahmkala a vylúdila si na tvári úsmev, hoci ho mama nevidela. Rovnako ako kropaje potu, ktoré mi pri jej slovách začali stekať po krku.

Chcela si založiť literárnu agentúru, odkedy si pamätám. A ja som mala byť jej partnerkou. Kedysi som po škole chodievala za ňou do vydavateľstva a hodiny tam pri nej sedávala. Sledovala som ju pri práci. Tam aj doma sme spolu čítali a hodnotili rukopisy, vymieňali si postrehy o slabých a silných stránkach jednotlivých autorov. Moje zaniehanie pochopila ako úprimný záujem o jej prácu a nielenže mi vybavila letnú prax v iných vydavateľstvách

a agentúrach, ale aj vymyslela plán, že si raz založíme vlastnú agentúru, len čo doštudujem. Bol to jej najväčší životný sen.

„Mrzí ma to, moja. Viem, že toto nie je súčasťou nášho plánu,“ pokračovala mama a vrátila ma do reality.

„Nelám si tým hlavu. Nájdem si brigádu,“ upokojovala som ju.

„Ďakujem.“ Mama mala v hlase radosť aj smútok zároveň.

Zamračila som sa. „Naozaj je všetko v poriadku, mami?“ spýtala som sa. „Alebo mám zajtra prísť?“

„Nie, nie. Som iba trochu nesústredená. V práci to dnes bolo peklo. Je to síce komplikácia, no ani tak sa nevzdávam. Hneď ako doštuduješ, založíme si vlastnú agentúru.“

Zúfalo som v hlave hľadala neutrálnejšiu tému než moju pracovnú budúcnosť či skutočnosť, že budeme mať čoskoro finančné problémy.

„Ako sa má Stanley?“ nadhodila som.

„Stanley, zlato, Everly sa pýta, ako sa máš.“ Počula som, ako Stanley odpovedá a mama na to niečo zamrm-lala. „Dobre, vďaka za opýtie.“

„Je u nás?“

Trochu zaváhala. „Áno.“

Stiahlo mi hrdlo. Stanley bol bezkonkurenčne najlepší priateľ, akého mama kedy mala, ale aj tak som si trochu robila starosti.

„Býva u nás často?“ šepala som.

Mama neodpovedala a nepríjemný pocit v mojom bru-chu po jej mlčaní ešte zosilnel. Tápala som po správnych slovách.

„Dávaj na seba pozor, mami,“ hlesla som nakoniec.

Mama si vzdychla. „Everly.“

„Bojím sa o teba.“

Ten pocit som mala ukotvený tak hlboko, že som si život bez neho ani nevedela predstaviť. Áno, Stanley bol milý človek. Dawn vychoval sám a vštepil jej svoju vrúcnosť a veľké srdce. Napriek tomu som bola presvedčená, že mama by mala byť opatrná.

„Nemáš dôvod na starosti,“ podotkla mama.

Lenže aj tak si ich robím, mala som chuť odvetiť. Napriek tomu som mlčala. Ticho medzi nami bolo čoraz nepríjemnejšie. Uvažovala som, čo by som mohla povedať. Hocičo, čo by uvoľnilo napätie a prekrylo trpkú pachut minulosti. Ibaže nič mi nenapadlo.

Zachránilo ma malé modré svetielko na sendvičovači.

„Musím končiť, moja večera je hotová.“

„Uvarila si si niečo dobré?“ zaujímalo mamu. V pozadí som znovu začula Stanleyho. Zrýchlil sa mi tep.

„Áno.“ Klamstvo vykĺzlo von relatívne ľahko. Občas ma to desilo. Pritom to nebolo nič nové. Robila som to už niekoľko mesiacov.

„Nezabudni na náš spoločný obed v sobotu,“ pripomenula mi mama.

„Mám to v kalendári.“

„Super.“ Na chvíľu zaváhala. Akoby mi cez telefón čítala myšlienky. „Prosím, netráp sa. Zvládneme to.“

„Všetko zvládneme, mami,“ dodala som, hoci ma strach doslova sparalyzoval. Mala som sto chutí nasadnúť na autobus do Portlandu a ísť za ňou.

„Ahoj, moja.“ Zaczukala do slúchadla, ja tiež a zložili sme.

Chvíľu som civela na mramorovú pracovnú dosku na linke a v mysli sa mi na povrch predierali útržky spomienok. Zavrela som oči a zatlačila ich naspäť do podvedomia, kam patrili. Roztrasenými rukami som vytiahla z chladničky kolu a sadla si do okrového kresla v maličkjej obývačke.

Odpila som si a tupo hľadela na topiaci sa syr na sendviči. Hlad, od ktorého mi ešte pred chvíľou škvrkalo v bruchu, bol v momente preč.

Položila som tanier na drevené palety, ktoré mi slúžili ako provizórny stolík. Cez stenu dunela hudba môjho suseda. Hank miloval house, ja ani tak nie. Jeho hudobný vkus som však, bohužiaľ, musela trpieť už viac ako rok. Okrem toho niekedy ani hlasné bity neprehlušili stonanie, keď si niekoho dovliekol domov. Steny boli tenšie, než bolo príjemné.

Poobzerala som sa. Bývala som tu síce už dlho, no môj byt stále pôsobil nedokončene. Na stenu sa mi podarilo pripevniť iba dva rámy s rodinnými fotkami a pri zatĺkaní klincov mi na jednom mieste odpadol kus omietky. Pôvodne som toho chcela zavesiť viac, ale bola som priveľmi vyberavá a stále som nenašla vhodné motívy. Na dekoračné vankúše na starej babkinej pohovke som ešte nekúpila nové poťahy, rastliny s peknými kvetináčmi som tiež zháňala celú večnosť. Izba by potom pôsobila oveľa útulnejšie. Pochybovala som však, že by dekorácie prekryli pocity v mojom vnútri.

Woodhill asi nikdy nebude mojim domovom. V myšlienkach som bola stále s mamou. Najprv som si myslela, že sa mi iba cnie za Portlandom. Lenže po čase mi došlo, že je to strach. A po tomto telefonáte bol znovu neznesiteľný.

Klamala som, keď som mame rozprávala, aká som vo Woodshille šťastná. Aj vtedy, keď som pred Dawn predstierala bezstarostnosť. Zakaždým som sa potom hanbila. Všetky tie klamstvá ma pomaly začínali dusiť. Ako mi naozaj je, som túžila dať najavo iba jednej osobe, ale tá ma ani poriadne nevnímala.

Vzala som z provizórneho stolíka laptop a otvorila ho. V druhej ruke mi pritom vyšplechlo trochu koly. Zahre-

šila som popod nos. Bez okolkov som sa predklonila, aby som si kvapky zlízala z nahej nohy. Vďaka bohu som bývala sama. Mohla som si obliznúť nohu bez toho, aby sa na mňa niekto krivo pozeral.

Otvorila som svoju e-mailovú schránku. Tiché pípnutie ohlásilo novú úlohu z autorských dielní. Uchlipla som si z koly, no tentoraz som si dala pozor, a otvorila správu.

Od: Nolan Gates <ngates@woodshill.edu>

Poslané: streda 14. septembra 21.01

Adresát: Voliteľný predmet – autorské dielne 2

Predmet: Domáca úloha

Milí študenti,

pripájam úlohu. Prosím, pošlite mi ju vypracovanú do nedele 20.00.

x Nolan

P. S. Blake, ak nespraviš ani toto, založím na Tinderi profil s Tvojím menom. Myslím to vážne.

Rýchlo som stiahla prílohu. Vtom som zbadala, že mi prišla aj Blakova odpoveď. Otvorila som aj tú.

Od: Blake Andrews <bandrews@woodshill.edu>

Poslané: streda 14. septembra 21.55

Adresát: Voliteľný predmet – autorské dielne 2

Predmet: Odp.: Domáca úloha

pohodička, nolan. už sa do toho púšťam.

Blake a Nolan sa večne dotahovali. A Blake pri odpoveďach väčšinou zabúdal zadať ako jediného adresáta Nolanu, takže sme ich čítali všetci. Vždy sa tváril, akoby preňho boli Nolanove hodiny neskutočnou záťažou, no podľa

mňa si ich v skutočnosti užíval. S úškrnom som zatvorila schránku a klikla na súbor s úlohou.

Napiš text, v ktorom sa protagonista necíti vo svojej koži, respektíve na správnom mieste. Nezameriavaj sa na vnútorný život postavy, ale predovšetkým na jej okolie. Píš dvadsať minút. Text môže byť vymyslený alebo založený na skutočnosti.

Kola mi perlila na jazyku. Zvyšok som do seba vliala naraz a postavila plechovku vedľa rozpadávajúceho sa kresla. Potom som sa oprela, nohy zložila do tureckého sedu a počítač si vložila do lona. Nemusela som dlho rozmýšľať. Situáciu, o ktorej som chcela písať, som mala doslova vypálenú do pamäti. Začala som tukať do klávesnice.

Cez rúry nad barovým pultom presvitá žltkasté svetlo a fľaše žiaria rôznymi farbami. Zameriam sa na ich vnútro, no najviac sa mi páči tá so sýtozeleným obsahom. Ktovie, ako chutí. Najradšej by som vyliezla na pult, fľašu vzala a napila sa. Určite je to niečo chutné. Navyše som smädná. Odkedy som odišla zo školy, nič som nepila. V ústach mám sucho. Takmer ako vtedy, keď som zjedla za hrst' piesku.

Všade naokolo sú ľudia vo veku môjho otca. Nevieť presne, ako dlho sme tu, no bar sa medzitým naplnil a cez kúdoly dymu takmer nič nevidieť.

Páli ma v nose, slzia mi oči. Chcela by som ísť domov, hoci mama tam určite ešte nie je. Šla do nemocnice za babkou, ale nevezala ma so sebou. Tam by mi však bolo zrejme lepšie. Tu sú všetci nahnevaní, navzájom sa podpichujú, a čím viac vypili, tým sú hlučnejší.

Otec nepije. Tvrdí, že alkohol je pre slabochov. Napriek tomu najradšej trávi čas tu.

„Ahoj, moja,“ ozve sa hlas za mojím chrbtom. Otočím sa na stoličke, ktorá je pre mňa trochu vysoko, a premeriam si muža pred sebou. Má bradu a červené oči. Nepríjemne ma skúma.

„Si tu sama?“ spýta sa.

Nakuknem za seba. Otec však nikde nie je. Pozriem sa opäť na chlapa vedľa seba a pokrútim hlavou.

„Nechcela by si niekomu zavolať, aby po teba prišiel?“ vypytuje sa muž ďalej a vytiahne z vrecka mobil. Posunie mi ho po pulte. Sklopím zrak na mobil, potom ho zdvihnem k mužovi. Zdrapím mobil, zoskočím zo stoličky a rozbehnem sa okolo pultu na záchod. Na chodbe našukám mamino číslo. Naučila ma ho naspamäť. Pre istotu. Dúfam, že sa nenahnevá, že ju ruším. Priložím si mobil k uchu. Ozve sa prvé zvonenie. Tesne pred druhým mi však niekto vytrhne telefón z ruky. Mykne ma.

„Čo to stváraš, dočerta?“ zahrmlí drsný hlas.

Vyvalím oči na otca. Stojí nado mnou ako hora a v ruke drží cudzí mobil. Otvorím ústa, no otec vtom tresne telefón o zem. Počujem, ako sa rozbil na márne kúsky, ale nemám odvahu odvrátiť pohľad od otca. Tvár má červenú, oči nebezpečne temné. Poznám ho takéhoto. Ruky sa mu trasú od zlosti a zaženie sa. Prižmúrim oči, hoci presne viem, čo príde.

Stiahla som roztrasené ruky z klávesnice a siahla po kole. Až potom som si všimla, že je prázdna. Obrazy, ktoré sa mi pri písaní vynorili pred očami, zmizli až po niekoľkých minútach.

Pozrela som sa na hodinky. Písala som viac ako hodinu.

To som na Nolanových hodinách milovala aj nenávidela najviac. Neustále ma konfrontoval s vlastnou minulosťou a vlastným ja. Občas mi to pripadalo oslobodzujúce, no inokedy prinášalo nesmierne veľa bolesti. Ako dnes.